

Bu Adam Benim Babam

– Maikaradeniz · 21 Mart 2016

Gel bana aşkı yaz, özlemi anlat ya da ayrılıktan bahset deseniz, en fazla bir saat içerisinde sayfalarca yazıyı önünüze serebilirim. Veya şu konu hakkında fikrin nedir diye sorsanız eminim ki yine aynı şekilde cümleler kendiliğinden yazıya akıp gider. Ama şimdi size anlatmak istediğim başka bir şey, dilim döndüğünce, yapabildiğimce, sizlerle tanıştırmak istediğim bir insan var; benim için çok değerli, çok kıymetli, çok önemli, yakın zamanda kaybettiğim bir insan. Babam. Belki de bu yüzden, anlatmak istediğim binlerce sayfaya sığmayacak kadar şey olduğu halde, kelimeler tıkanıp kalıyor, cümleler takılı kalıyor parmaklarımın ucunda. Ben buna rağmen kısaca da olsa size babamı anlatmaya çalışacağım.

*

Benim babam benim gözümde hep dev gibi bir adamdı. Boylu posluydu. İbrahim'di adı ama eskiler "Pomak İpân" ya da "İbrâm" derler öyle bilirlerdi. Küçüklüğümde de büyüüp koca adam olduğumda da kahramanımdı benim. Sert mizaçlıydı, ancak kendimi bildim bileli o sert görünümünün altında bambaşka bir insan daha barındırırdı. Merhametliydi, eli açıktı, iyilik severdi. Bunun yanında dediğim dedikti. Bir şey yapılacaksa, bir şey istemiş ise o söylediği zaman yapılacaktı, oyalanılmasını sevmezdi, her şey zamanında ve vaktinde olmalıydı. Kafasına bir şey koymuş ise eğer, o kafasına koyduğunu da yapmadan durmazdı. Otoriter bir adamdı. Çabuk parlar, çabuk kızar, bir o kadar çabuk da unutturdu. Kin tutmaz, dargınlığı sevmezdi.

*

Babam hiç okula gitmemiş. Daha doğmadan babası vefat etmiş. Annesi o küçükken yeniden evlenince babama da dayısı ve anneannesi bakmış. Bu da ayrı bir hikaye zaten. Üvey babasının henüz bir iki yaşlarındayken kışın ortasında kendisini çıplak halde karın içerisine attığını ve fasulye yemediği için dayak yediğini anlatırdı babam. Anneannesi rüyasında babamı görüyor ve oğluna "git İpân'ımı getir bana, başına bir şey gelmiş," diyor. Babamın dayısı ise gittiğinde babamın dayak yemiş olduğunu görünce onu alıp getiriyor. Babam da böylece vefatına kadar "Dudu" anneannesi ile kalıyor. Yine de kimseye kırgınlık yapmamış, dargınlık gütmemiş, hepsinden Allah razı olsun der, her namazından sonra hepsine tek tek dua ederdi.

*

Köyde zamanında fakirlik varmış. Yoksulluk diz boyu. Babam da köyde çobanlık yaparmış. Çocukların okuldan çıkmasını bekler, onlardan kendisine okuma yazma öğretilmelerini istermiş. Çocukların yardımıyla ve kendi kendine okumayı da yazmayı da sökmüş. Güzel bir yazısı yoktu belki ama derdini anlatacak kadar yazardı da okurdu da. İlkokula başladığımda okuma yazmayı öğrenemediğimde, her akşam kitabı defteri önüme koyup bana okuma yazmayı öğreten de bu büyük insanın kendisidir. Bu arada babamın bir sürü defteri vardı, yaptıklarını, yapacaklarını, önemli gördüğü her şeyi not ederdi. Bendeki küçüklükten beri var olan not tutma alışkanlığı da babamdan kalma sanırım.

*

Babam askerliğini Erzurum'da yapmış. 90 yaşında dahi 70 yıl önce askerlik yaptığı yerleri de,

komutanlarını da asker arkadaşlarını da tek tek sayar, askerlik anılarını bizimle paylaşırdı. Hafızası o denli güçlüydü. Komutanlarının kendisini çok sevdiklerini, askerliğin o zamanlar çok uzun olduğunu ancak komutanları sayesinde bir çok kez köye izne geldiğini, aylarca da kaldığını anlatırdı. Erzurum'un kışlarını unutamazdı.

*

Çok acılar yaşamış, çok güçlükler görmüş geçirmiş benim babam. Yapmadığı iş kalmamış; çobanlıktan ırgatlığa, koruculuktan çiftçiliğe kadar elinden gelen ne iş varsa yapmış. Genç yaşta doğum sonrası ilk eşini kaybedip, iki küçük çocukla köyde başbaşa kaldıktan sonra annemle evlenmiş, ikisi ilk evliliğinden en küçükleri ben olmak üzere 6 çocuğu olmuş. Son bir kaç yıl içerisinde yaşadığı acılarsa tarifsiz. Bir oğlunu, büyük ağabeyimiz Hasan'ı bir kaç yıl önce kaybetti, evlat acısı yaşadı; 2014 yılının sonlarında ağabeyini, amcamız Ramazan'ı kaybetti, kardeş acısı yaşadı; yine geçtiğimiz yılın sonlarında torununu, yeğenimiz Yasemin'i kaybetti, torun acısı yaşadı. Sabır çekti, dilinden dua, alınından secde eksik olmadı.

*

Benim babam ben kendimi bildim bileli sigara kullanmazdı. Ama hatırlarım; ben küçükken evimize babamın misafirleri geldiğinde, mutlaka bir paket Maltepe, Samsun ya da Bafra sigarası olurdu ortada. Hem muhabbet ederler, hem de çay yanında sigara içerlerdi; misafır giderken de sigarayı mutlaka misafirin gömleğinin cebine koyardı. Başından kasket eksik olmazdı. O yüzden Fatih Kısaparmak'ın "Bu adam benim babam" şarkısı hep aklıma babamı getirirdi, şimdi ise hepten babam oldu o şarkı. Sigara kullanmayan babamın son dönemlerindeki en önemli rahatsızlığı ise ne yazık ki genelde sigara içenlerde görülen Koah'dı.

*

Babamın bir yaştan sonra bütün dünyası evin arkasındaki küçük bahçemiz oldu. İlerleyen yaşına rağmen, ayakları artık kendisini götürememesine rağmen, iki adım attığında tıkanmasına rağmen, gözlerinin artık önünü dahi göstermemesine rağmen o halde bile iki koltuğunun altında iki bastonla evin merdivenlerinden yavaş yavaş iner, bahçeye geçer ve bütün gününü orada geçirirdi. Hiç boş durmazdı! Boş duranı, tembeli Allah sevmez derdi. İnsan bir yemek yemesinden, bir de çalışmasından belli olur, derdi. Kendisine mutlaka yapacak meşgaleler yaratırdı; uzamış ağaçların dallarını budardı, yeni fidanlar için küçük kuyular kazardı, yeni fidanlar dikerdi, tutmamış fidanları sökerdi, sulardı, oturmak için kendisine tahtalardan oturaklar, masalar yapardı, bahçeyi temizlerdi, gücünün yettiğince bir de bahçeyi kazmaya çalışırdı. Hiç boş durmazdı.

*

Vefatından bir kaç gün öncesiydi sanırım. Muhabbet ediyorduk. "Baba" dedim, "artık senin bahçe devrin bitti, bundan sonra ben seni bahçeye göndermem, evde paşalar gibi oturacaksın, ben bahçeye ilgilenirim." Kafasını iki yana salladı hayır anlamında, "Yok oğlum olur mu," dedi, "Yazın bana akülü sandalye alacaksınız, bahçeye gideceğim, bahçede işler beni bekliyor, senin yapabileceğin işler değil onlar. Üç tane kuyu açtım üç tane daha fidan dikeceğim o kuyulara. Sonra camiye gideceğim, yazın bunalırım evde duramam," dedi. Tamam demiştim, yaz gelsin, alırsak akülü sandalyeyi, nereye istersen oraya gidersin. "Tamam, oldu işte bak şimdi," demişti. Olmadı. Yazı çıkmadı babam. Hastalığından bir daha inemediği bahçesinde hazırladığı üç tane kuyusu fidan dikilecek kaldı.

*

Beş vakit namazını kılardı babam. Aksatmazdı. Hasta olduğunda dahi oturduğu yerde namazını ifa ederdi. Bol bol da kaza namazları kılardı. Hatırlıyorum da, küçüktüm, bir gün babam ilkokulun yanındaki caminin önündeki çay ocağında oturmuş namazı beklerken ilkokul talebesi ben okuldan çıkıp karşıda babamı görünce yanına gitmiştim. Bana "oralet" ismarlamış, içtikten sonra da bir daha kendisinin yanına gelmememi, çay ocağının büyükler için olduğunu tembihlemişti. Bir daha gitmemiştim yanına. Elinden tesbihini düşürmez, sürekli tespih çeker, sürekli dua ederdi. Bizlere, akrabalarına, komşularına, tanıdıklarına, ölmüşlerine, herkese dua ederdi. Namaz kılmamızı, dua etmemizi, şükretmemizi, doğruluktan ayrılmamamızı, ne olursa olsun yalan söylemememizi ve dürüst çalışmamızı salık ederdi sürekli.

*

Babam hastalandığında onu hastaneye yatırmak deveye hendek atlatmaktan daha zordu. Hastaneleri sevmezdi. Hastanede yatmayı ise hiç sevmezdi. Kendisini doktora götüreceğimiz zaman önce bizimle, sonra da doktorla pazarlık yapardı; "doktora söyleyelim, iğne ya da serum versin, evde taktırırız, hastanede yatmam," derdi. İlla ki yatması gerekirse de, mutlaka yatağı pencere kenarında olacaktı. Darlanırdı başka türlü. Gece yarısı taksi çevirip hastaneden kaçarak eve gelmişliği vardır. Düşünüyorum da, hastaneyi değil de hastanelerdeki ölümü sevmiyordu benim babam. Önceden hastane odalarında en az altı hasta bir arada yatardı. Babam da bu kalabalık koğuş odalarında, hastanede tanıştığı, arkadaş olduğu, yarenlik ettiği insanların yanibaşında öldüklerini görmek istemiyordu. Hastane sonrası görüşmek üzere sözleştiği onlarca arkadaşı hastane odasından canlı olarak çıkamamıştı çünkü.

*

Babamda çok hastalık vardı. Kalp yetmezliği, tansiyon, şeker, astım bronşit, sigara kullanmadığı halde KOAH ve diğerleri.. Bu kış bu rahatsızlıklarından ötürü defalarca doktora gittik, iğneler serumlar aldık, iki defa da hastaneye yattık, önce özel hastanede, daha sonra da devlet hastanesinde on beş günden fazla yattı. Devlet hastanesindeki odalar geniş olduğu için burası daha güzel, hem ferah hem de aydınlık diyordu. Tedavisi iyi gelmişti, bastonlarını alarak koridorda yürümeye başlamıştı, "doktor ayaklarının şişinin inmesi için yürü dedi bana, o yüzden yürüyorum bende," derdi, akşama kadar ara ara kalkarak hastane koridorunda yürür sonra yerine yatar bol bol tespih çekerdi. Hastaneden çıktığında günlerden salıydı, iyiyim diyordu, kendini iyi hissediyordu, öyle ki tekerlekli sandalyede hastaneye soktuğumuz babam çıkardığımızda kendi başına bastonlarına tutunarak yürüyordu. O salı gününden aynı haftanın pazarına kadar bizimle kalabildi..

*

Vefatından bir gün öncesiydi. Cumartesi günü.. Kanepede arkasına yastıkları dayamış, ayaklarını uzatmış, oturuyor. Elinde tesbihi, bir tespih çekiyor, bir dua ediyor. Oturduk, sohbet ettik, konuştuk, bütün günü evde geçirdik, ilaçlarını içirdim, oksijen makinesiye oksijenlerini verdim, tansiyonuna baktım, her şey olması gerektiği gibiydi, her günkü rutin günlerimizden biriydi işte. İnsan konduramıyor ya hani, öyleydi, bir sonraki hafta cumartesi için berberi getirmek üzere plan yapmıştık, "biraz daha sakalların uzasın, haftaya cumartesi berberi çağırırız, kestiririz baba," demiştim, o da "olur" demişti. Yine "yazın akülü sandalye alın bana," demişti, yapacaklarını anlatmıştı, "tamam, alırsanız yeter ki sen iyileş ayağa

kalk baba," demiştim.

*

Son iki gündür pek yemiyordu, sorduğumuzda ise aç olmadığını söylüyordu, "baba ilaç içeceksin, o yüzden biraz yemek yemen lazım," dediğimde "siz aç kalmayın, beni melekler doyuruyor ben aç değilim," diyordu. "İlaç ilaç ilaç bıktım ilaç içmekten, bu ilaçlar öldürecek beni," diyordu. Aynı babam daha bir kaç ay öncesine kadar annem rahatsızlandığında doktorun verdiği ilaçları kurcalar onlardan da içmek isterdi kendisine iyi geleceğini söyleyerek. O cumartesi son yemeğini elimle yedirdim, zorla da olsa bir kase çorbanın yarısını içirdim, "yeter, yemiyorum başka, doydum," dedi, ilaçlarını verdim yine. O gün bana vasiyetlerde bulundu, hepimize herkese hakkını helal etti, "benim hepinize hakkım helal olsun, siz de hakkınızı helal edin," dedi. Geceye yakın koluna girdim, bir eline bir bastonunu aldı, öbür eline de diğerk bastonu almak istedi, "ben varım ya ne yapacaksın bastonu," dedim, "benim koluma gir." Baktım kuş gibi hiç yaslanmadan, ağırlık vermeden odasına geçti kolumda, hatta kapıdan geçerken takıldım, "sen iyi olmuşsun baba, baksana kendin geldin odaya, hiç ağırlık da vermedin, bi tek titremen kaldı, o da geçecek inşallah" dedim. Olmadı. Ertesi sabah yani 21 Şubat Pazar günü saat dokuz buçuğu gösterirken babamı kollarımda kaybettik. Babam "İpân aga" aramızdan ayrılalı bugün tam bir ay oldu..

*

Çocuklar ancak babaları öldüğünde büyürlermiş derler ya. Büyümek isteyen olmadı ki. Ben hiç büyümek istemiyorum. Babam sağolsaydı da ben hep küçük bir çocuk olarak kalsaydım. Vefatından bir gün öncesi bütün gün dizinin dibinde geçirdiğim gibi bütün ömrümü dizinin dibinde geçirseydim. Alışsın diyorlar ama alışılmıyor, acın azalacak diyorlar ama azalmıyor, evin her köşesinde hala babam var, onun hatıraları bütün evde dolanıyor, söyledikleriyse hep kulağımda. Her akşam işten eve geldiğimde oturma odasında baş köşeye oturmuş olarak beklediğini zannediyorum hala. Ve yine her akşam işten geldiğimde odada onu göremeyince kafama dank ediyor. Sanki şimdi kapı açılacak ve koltuk değneği ile gelip yerine oturacakmış gibi..

*

Allahım rahmetli babama ve bütün ölmüşlerimize rahmet eylesin, mekanlarını cennet eylesin, günahlarını bağışlasın, peygamberlerimize komşu eylesin inşallah.

*

Ve son bir şey daha.. Henüz sağ iken anne ve babalarınızın kıymetini bilin. Selametle..